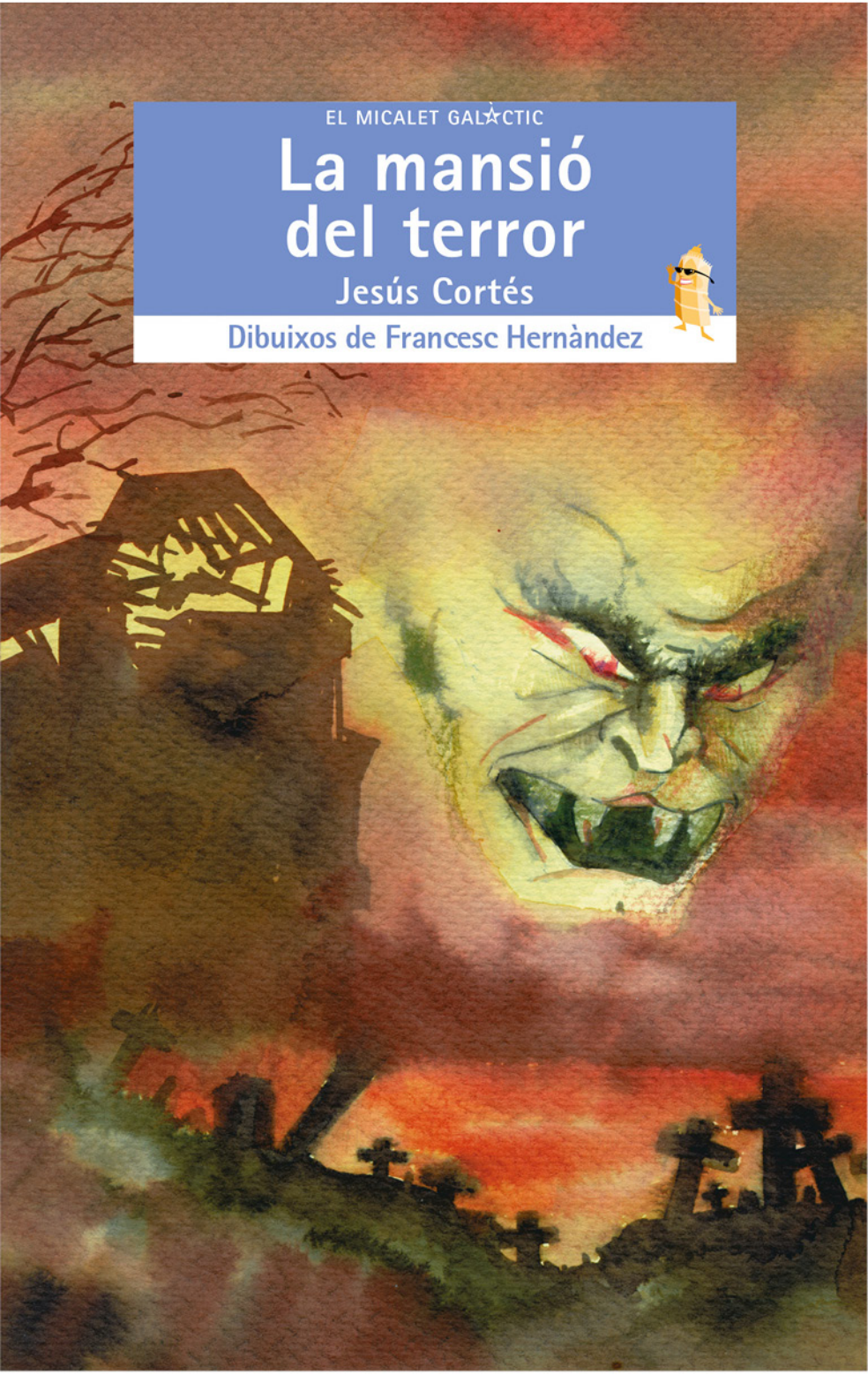

EL MICALET GALÀCTIC

La mansió del terror

Jesús Cortés

Dibuixos de Francesc Hernández

L'ESPASA DE DÀMOCLES

El malefici de la mansió negra pesava sobre tots i cadascun dels habitants del meu poble com la més esmolada espasa de Dàmocles.

Per a ser sincer, he de confessar que quan vaig escoltar per primera vegada aquesta espècie de sentència condemnatòria vaig ser incapaç d'entendre el seu vertader significat. Ho recorde perfectament.

Dàmocles? I qui era Dàmocles?

Ma mare no el coneixia.

Mon pare, tampoc.

Al poble érem uns tres mil habitants i ningú

no s'anomenava així. El meu era un poble menut, quasi aïllat, dels que ni tan sols no arribaven a figurar als mapes de carreteres.

Sort que, pel que fa al Dàmocles en qüestió, el meu mestre d'escola em va donar tota una pista.

—Sí, sé qui és —em digué—. Què vols saber d'ell, Marc?

Jo, amb tota la innocència, vaig contestar:

—Diuen que té una espasa...

A l'acte el meu mestre deixà anar un somriure.

—Una espasa?

—Una espasa que pesa sobre el coll de tots i cadascun de nosaltres per culpa del malefici de la mansió negra.

I en dir-li allò del «malefici de la mansió negra» tot el seu rostre s'omplí de temença i de recel, mentre el somriure se li desdibuixava com si gola avall s'haguera empassat la més amarga de les ametles.

—Trobaràs Dàmocles en qualsevol enciclopèdia —m'indicà, tot malcarat i sense cap intenció d'aclarir-me res més.

Recorde que aquell dia, en tornar a casa de vesprada, em va faltar temps per amorrar-me a la meua enciclopèdia de tres volums i buscar el Dàmocles i la seua espasa.

I, com diria el meu amic Quimet, *ulleres tortes*:

escac i mat! En el primer dels volums vaig trobar la resposta.

Dàmocles era un personatge històric que havia viscut al segle IV abans de Crist... Caram!, al segle IV abans de Crist! Feia més de dos mil anys!

Dos mil!

Què tenia a veure, doncs, amb el meu poble? I, sobretot, què era això d'amenaçar la gent amb una espasa?

Vaig seguir llegint: «Diu la llegenda que fou convidat pel rei de la ciutat siciliana de Siracusa per tal que ocupara el seu tron al llarg d'un dia sencer i poguera jutjar per si mateix com era la vida d'un monarca. Dàmocles es va sentir molt feliç fins que va veure sobre el seu cap una espasa —una espasa!— penjada d'una crinera de cavall».

Molt bé, una llegenda molt interessant, molt bonica i molt de tot. Però, què tenia a veure tot això amb el malefici de la mansió negra?

La resposta m'esclatà en la cara quan vaig acabar de llegir l'explicació de l'enciclopèdia: «L'espasa de Dàmocles simbolitza el perill permanent, l'amenaça constant».

El perill permanent?, l'amenaça constant?

Això m'era més familiar i recorde que aleshores vaig pensar que potser era per això que al poble ningú no volia parlar mai de la mansió negra i del seu malefici. Per exemple, si et trobaves a

la plaça del poble i deies en veu alta: «mansió negra», els pardalets eixien disparats dels arbres i no hi tornaven en dies. I si entraves al mercat i volies que tots callaren en sec —cosa bastant in-sòlita i difícil d'aconseguir— tan sols havies de plantar-te enmig i cridar: «mansió negra!». Quasi a l'acte es feia un silenci sepulcral i durant dies les males llengües del poble et pelaven viu.

Allò ben cert és que la mansió negra estava molt mal vista.

La mansió negra? Què dius, ara! Ningú no anava mai a la mansió negra. De fet, pels rumors que s'escoltaven pel poble ningú no l'havia vista mai. Els mateixos rumors deien que es dreçava al fons del bosc que hi havia al racó sud-est del terme municipal, a l'altra banda dels Turons del Diable. El meu amic Július i jo havíem anat algunes vegades amb les bicicletes fins als primers turons. Però mai no havíem anat més enllà. Per a tota la xicalla del poble el bosc era un lloc prohibit. Era un lloc prohibit i prou. Cas tancat.

Sí, cas tancat, però no hi havia dia que un rumor o un xafardeig sobre la mansió no passara desapercebut.

Més encara, un dia vaig escoltar de casualitat com el forner li deia, a un dels seus aprenents:

—Aquella maleïda casa és com un llop dormit i si el despertem se'ns empassarà d'un mos.

I uns dies després d'això, quan vaig fer per estirar de la llengua mossén Miquel, el sacerdot, vaig rebre una desconfiada mirada de reüll i el següent consell:

—És un cau de fantasmes. No t'hi acostes.

El sacerdot no gosà dir-me res més, i tampoc no volgué explicar-me per què, tots els dies, recorria el poble i el cementeri de punta a punta, armat amb aspersoris i esquitxant façanes i làpides d'aigua beneïda.

Al poble ningú no volia saber res de la mansió negra, però ningú no se la podia traure del cap. La mansió era això mateix, com una espasa de Dàmocles que pesava sobre el poble, un perill permanent, una amenaça constant. Ara ho entenïa!

Però, quin sentit tenia tot això?

El meu amic Július em va donar una resposta que no m'acabà de fer el pes:

—Tots els pobles tenen la seua història —em contestà una vesprada de divendres, mentre tornàvem d'escola.

—La seua història?

Ja ho he dit: la resposta no m'acabà de fer el pes. Potser per això Július afegí a continuació:

—La història de cada poble de vegades inclou llegendes i misteris que és millor deixar en pau.

—Com el malefici de la mansió negra?

Július es quedà clavat en terra i em mirà directament als ulls. La veritat és que la seua reacció em va sorprendre moltíssim, perquè Július era dels que quasi mai no se sufocava per res. Ara, de sobte, les meues paraules li havien regirat el seu caràcter tranquil i assenyat.

—Què saps del malefici de la mansió negra?
—m'engegà, després d'assegurar-se que ningú no ens escoltava.

—De moment, res —vaig dir.

—De moment?

Perills permanents, amenaces constants, llops dormits, caus de fantasmes... La veritat és que duia dies donant voltes a l'assumpte i encara no li havia comentat res al meu amic. I, com entre tots dos mai no hi havia secrets, el fet d'ocultar-li les meues intencions —a ell i al poble sencer— em feia sentir malament, com si amb el meu silenci haguera traït la seua confiança i la de tots.

—He pensat a anar-hi —vaig confessar, després d'un esforç immens.

—A anar-hi? A anar-hi, on?

—A la mansió.

—A la mansió!

—Exacte.

—Tu!... —quequejà Július—. Tu t'has tornat boig! Oblida-te'n! És que no penses canviar mai? Canviar? Jo tenia fama de ser manifasser,

tafaner, tossut, i tot un plom quan una cosa se'm ficava entre cella i cella. Com podia canviar tot això?

—És que vull anar-hi i m'agradaria que m'acompanyares.

—Qui?, jo?

No cal dir que els meus desitjos, pel que fa a Július, havien picat ferro fred. Si Július deia que no, era que no. I això que encara no s'havia negat a acompanyar-me, ja ho sé, però duia tot el camí.

—El bosc és un lloc prohibit, Marc, i la mansió també. Vols ficar el nas en coses que ni tu ni jo no entenem. I no em digues que sents curiositat!

—No és curiositat, és interès.

—Interès?, potser el mateix interès que et mou a tallar mossén Miquel a les homilies per preguntar-li com era la sala de màquines de l'arca de Noé? Ostres, Marc!, et trobes en missa i alces el braç per preguntar ximpleries com si fores a l'escola.

—No són ximpleries, són dubtes.

—Dubtes, misteris, incògnites, tant se val! Quan alguna d'aquestes coses t'ofusca l'enteni-ment ja no hi veus res més.

—Vols dir?

—Com si no et coneguera! I ara se t'ha ficat entre cella i cella anar a la mansió negra. I hi aniràs, i tant que hi aniràs! Però fes-me cas, Marc, deixa-ho córrer, no hi vages. Per una vegada, deixa-ho córrer. Trau-te la mansió negra del cap.

Impossible! Al poble tots duïen la mansió negra clavada al cap. L'única diferència entre «tots» i jo era que «tots» preferien ignorar-la, i jo no.

—A més —continuà Július—, diuen que és paorosa, terrorífica.

—Sí, ja, un cau de fantasmes.

—I no et causa respecte? No et fa por?

—Por? La por és una reacció química —vaig dir, amb certa indiferència—. Amb una miqueta de sang freda la tens dominada. Però sigues un poc lògic, Július: els fantasmes de l'antigor estan passats de moda. Ara la cosa va de monstres i d'éssers mutants de l'espai. I que jo sàpia, al poble no n'hi ha cap.

Július deixà escapar un gest d'impotència.

—Ostres, Marc!, no sé com dir-ho: no vages a la mansió negra. Jugues amb foc. La teua actitud és contrària a la de tot el poble, jo inclòs.

—Tu, inclòs?

—Jo, inclòs.

—Per tant, no puc comptar amb tu per anar-hi.

—En aquesta ocasió no hi ha tracte, Marc. Ningú no voldria fer un tracte així amb tu, ni amb tu ni amb ningú.

Cal dir que quan Július prenia una decisió per res del món no canviava d'opinió. Július tenia catorze anys i jo dotze. I la resta dels nostres amics s'acostaven més a la meua edat que a la de Július,

cosa que probablement explicava per què, amb el pas del temps, Július s'havia convertit en una espècie d'involuntari cap de colla a qui tots respectàvem d'allò més. Però amb la diferència d'edat, no cal dir-ho, sempre érem nosaltres qui eixíem guanyant, perquè a l'hora de resoldre les típiques desavinences entre amics sempre era Július qui posava pau i uns grams de serenitat i reflexió en les nostres discussions sense trellat.

Jo admirava Július per això i per moltes altres coses que ara, amb l'assumpte de la mansió negra, es mostraven amb una total nitidesa en la seua forma de reaccionar. Július ho havia deixat ben clar: no hi havia tracte. I, com he dit, quan Július prenia una decisió per res del món no canviava d'opinió. I ara no seria diferent. Július no m'havia defraudat mai i davant del que puga semblar la seua reacció no m'agafava de sorpresa. Però ell sempre actuava així. Ell era home recte i d'idees clares i si no estava d'acord en alguna cosa t'ho deia sense embuts. Si a algú se li podia confiar un secret o la vida sencera era a Július. Ell era dels que mai no deixava un amic a l'estacada. Si tots dos encaixàvem mans en qualsevol assumpte ell sempre arribaria fins al final, fins a les últimes conseqüències. Però si les regles del joc li eren de mal grat i decidia mantenir-se al marge no hi havia res a fer. Senzillament, no encaixàvem mans,

no hi havia tracte i per tant no em podria deixar a l'estacada perquè ell no formava part del joc. Entre Július i jo les coses sempre havien estat així de clares. I ni totes les mansions negres del món podrien fer res per impedir-ho.

Július, per tant, havia pres la seua decisió, i jo, davant de la seua postura indestructible, vaig refermar la meua: l'endemà, dissabte, m'acostaria tot sol a la mansió negra. I ho faria de matí, és clar, ja que era hivern i de vesprada es feia fosc de seguida. I una cosa era enfrontar-me tot sol a la mansió negra, i una altra cosa molt distinta era perdre'm en un bosc salvatge, cosa que no entrava en els meus plans.

—Em guardaràs el secret, almenys? —li vaig demanar, a Július.

La resposta es féu pregar però a la fi el meu amic deixà caure el cap dient que sí.

No em calia res més. Si Július deia que no, era que no, però si deia que sí, era que sí, i ni el més sucós dels suborns el faria canviar d'opinió: amb ell el meu secret podia considerar-se blindat.

L'endemà, dissabte, jo, tot sol, buscaria la mansió negra i a excepció de Július ningú a tot el poble no ho sabia.

No obstant això, he de confessar que Július tenia raó: jo jugava amb foc, i per culpa meua tots acabàrem cremant-nos.

2

CAP AL BOSC

L'endemà al matí, en saltar del llit i guaitar per la finestra, el cor m'esclatà de goig. Feia un dia magnífic. El cel era més blau que mai. En dies així Albert, Carles, Anna, Bea, Quimet, *ulleres tortes*, Július i alguns altres companys d'escola jugàvem al baló al solar que hi havia darrere de l'ajuntament. De vegades també agafàvem les bicicletes i féiem carreres per dins del poble fins que algú ens cridava l'atenció i desapareixíem sense deixar rastre.

Hui, però, jo tenia uns altres plans.

Impacient per eixir de casa em vaig rentar,

em vaig vestir ràpidament —amb anorac i tot—, i, per si de cas la mansió negra era més negra del que podia imaginar, em vaig armar amb la llanterna que guardava a l'últim calaix de l'escriptori.

Mentre em desdejunava ma mare m'advertí del fred que feia al carrer, i com em va veure amb l'anorac posat mentre m'engolia la llet amb galletes em preguntà si tenia pressa i on pensava anar.

—Farem una volta amb les bicicletes —vaig dir, tal com ho havia fet en altres ocasions.

Quan estava a punt d'eixir per la porta, vigilant de no ratllar-la amb el manillar de la bicicleta, ma mare, com sempre, em va dir:

—No vingues tard a dinar.

—Molt bé!

Al comentari de sempre, la resposta de sempre.

Peu al pedal.

Ma mare tenia raó, feia molt de fred. Als primers pedalejos fulles de gel em tallaren la pell de les galtes i de les mans. Com cada dissabte vaig tirar carrer amunt i vaig trencar cap a la dreta, pel carrer de la Farmàcia. Els cops d'alé que m'eixien de la boca em feien semblar tota una màquina de vapor. Pel carrer empedrat del Forn algunes dones enrederades pel fred eixien de comprar el pa, i d'altres anaven a comprar-lo amb les mans amagades a les coixineres. Sempre que passava per

davant del forn l'aroma del pa cuit a llenya o la dolçor dels pastissos acabats de fer em despertaven una fam canina. No obstant això, sempre hi passava de llarg. Carles, en canvi, sempre feia tot el contrari. Carles era un esclau de les llepolies i mai no desaprofitava l'ocasió d'entrar al forn amb la gana feta. Potser per això patia certa obesitat que li complicava les coses amb el baló i la bicicleta. Però si hem de ser francs a ell no li importava gens. Per a Carles la felicitat es trobava dins d'un pastís, de qualsevol pastís. Tota la seua família tenia el mateix concepte de la felicitat.

La plaça de l'Església era el punt de reunió dels dissabtes. A tot gas la vaig passar de llarg i, fent marrada pel mercat, vaig agafar el carrer que duia tot dret al camí del cementeri.

Ja no tenia fred, ni fred ni sensibilitat a les mans. Les galtes em semblaven de vidre i la pell agràia les bafarades calentes que m'eixien de dins. El tacte de l'anorac em féu pensar en gel.

El camí del cementeri era quasi d'un quilòmetre de llargada i tenia xiprers immensos a banda i banda. Alguns tolls d'aigua congelada em recordaren que havia plogut dos dies abans. Les cames començaven a demanar-me temps mort i amb motius, però així i tot no vaig afluixar la marxa, i davant mateix de les reixes rovellades

del cementeri vaig abandonar el camí i vaig començar a trontollar per camins i viaranys que ja no duïen enlloc.

Tota la banda de darrere del cementeri era terra de ningú. Allí no hi havia res tret de pedres, matolls i arbustos que creixien pertot arreu i s'espessien a mesura que m'apropava als Turons del Diable. Segons deien, els turons s'anomenaven així perquè en temps antics els mercaders que anaven de poble en poble amb els seus carruatges, i que venien al nostre per primera vegada, perdien matins sencers per arribar-hi, ja que es veien obligats a vorejar els turons, i quasi sempre arribaven a hora horada al mercadal «per culpa dels maleïts turons del diable que m'han fet perdre el jorn».

Les cames ja m'havien dit prou, de manera que vaig pujar la primera muntanyola a peu. Dalt em vaig donar un breu descans i vaig aprofitar per a fer una ullada al poble, i per a fitar també el bosc que es veia més enllà dels últims turons, dins del qual havia de trobar la misteriosa mansió negra.

Ja no tenia fred. Tot el meu pit era com un forn encés i la xafogor i el cansament havien donat pas a una suor calenta i apegalosa.

Uns segons després, ple d'impaciència, em vaig posar en marxa de nou.